

Inventarisatie vanaf de Stoeprand

Ees Aartse

Dat was wel even wennen! In 2007 inventariseerde ik nog Gijs Kokkieshoek. Tot april niets aan de hand en toen sloeg het noodlot toe. Acute spierreuma! Ik kon geen kant meer op. De spieren in mijn armen en benen werkten minimaal. Daar zit je dan halverwege in de inventarisatieperiode niets te doen; niets erger dan niets te kunnen doen. Gelukkig hebben Ineke van Dijk en Jelle van Dijk (geen familie) in mei mijn werk in Gijs Kokkieshoek overgenomen.

Met een agressieve medicijnenkuur overwon ik de ziekte.

Eind mei kon ik het inventarisatiewerk hervatten. Geen enkel probleem. Samen met mijn vrouw Loes (voor de zekerheid mee) hebben we iedere week urenlang door Gijs Kokkieshoek gedwaald.

Bij het Natte Bos op de hoek van de Halfwegse Slag en Houtweg zei ik de eerste keer van de voortgezette inventarisatie tegen Loes: "Hoor! Nachtegaal!".

Loes hoorde wel iets maar geen Nachtegaal.

"Er zitten hier vier Nachtegalen", zei ik.

Sceptisch keek ze me aan. Zal wel, hoorde ik haar in gedachten zeggen.

"Hoor! Nummer één!", zei ik. "Wacht, daar begint de tweede. Stil zijn, want de derde in die struiken daar gaat antwoorden. Als we nog even wachten dan horen we ze straks alle vier". Na even wachten zongen, zoals ieder jaar, in het Natte Bos vier Nachtegalen op iedere hoek van het bosje één.

Zo gingen we het terrein door. Een paar toontjes. Fitis, Grasmus. Loes werd horendol. "Ik hoor niets?", zei ze.

"Maar ik wel", zei ik. "Dat bosje daar. Even wachten. Merel! Alarmroep".

De inventarisaties hebben we volgehouden tot eind juni. Iedere ronde ongeveer drie uur. Toen werd ik geveld door een nog beroerdere ziekte nl. vaatvernauwing in mijn onderbenen. Je gaat dan door de medische molen en je hebt geen eigen leven meer. Oké, laten we die periode overslaan en vergeten. Ik was aan huis gekluisterd. De bushalte bij Groot Hoogwaak was al te ver voor me. Zeer pijnlijke open tenen en als dan de chirurg tegen je zegt: 'Als het niet meer gaat, haal ik ze er wel af', kijk je toch wel even anders tegen je voeten aan. Dat werd vechten voor behoud en dat lukte.

Het toverwoord was: bewegen... bewegen... De afstand naar de bushalte werd verlengd tot het bankje bij het oude zwembad. Een paar weken later kon ik naar het bankje op de Zeereep lopen en

weer later kon ik uitrusten op het terras van Playa Bianca. Toen was het al voorjaar 2008.

Onderweg strompelend naar Playa Bianca hoorde ik van alles: Nachtegalen, Koolmezen, Grasmussen en zowaar 'echte' mussen op het terras daar. Een groepje van 10 – 12 Huismussen hield het terras schoon.

Vanaf ons balkon kon ik de Kauwen in de buurt feilloos volgen. Op de pijpen voor ons huisden diverse paartjes. Uiteindelijk kon ik zes paartjes plaats in de verschillende schoorstenen.

Ik heb ontzettend veel plezier beleefd aan dat gedoe aan de overkant. Het gekeuvel van de Kauwtjes onderling was fascinerend. Paartje één op een schoorsteen keuvelde samen wat. "Ik ga even weg", hoorde je dan. "Ik ga met je mee", zei de tweede. Beide Kauwtjes vlogen weg en landden in het plantsoentje bij Groot Hoogwaak. Even later volgde een ander stelletje. Wat een sociale vogels zijn Kauwtjes toch! Ze praatten met elkaar van schoorsteen naar schoorsteen. Gezellig.

Oh wé! Een kat sloop uit een dakkapel, misschien aangelokt door dat gezellige gedoe en door het gepiep van de jongen, het dak op. Hij dacht "Kaassie!". Nou mooi niet. Toen de kat over de nok liep werd hij belaagd door een achttal Kauwtjes, felle Kauwtjes. Ze trokken bijna de haren uit zijn vacht. De kat ploeterde door. Door de venijnige aanvallen schoot de kat bijna van de nok af. Daar lag hij; voorpoten aan de ene kant van de nok en het achterlijf hing aan de andere kant. Ik dacht eerst dat hij nu wel één van zijn levens zou verliezen, maar net niet. Hij gaf het op en liet zich via de dakpannen naar beneden glijden en met een paar sprongen door de dakgoot schoot hij de dakkapel in waar hij begonnen was.

De Kauwtjes, eerst in paniek, gingen over tot de orde van de dag. Lekker keuvelen!

"Zag je dat. Ik pikte in zijn staart. Hij duvelde bijna naar beneden."

"Ik trok de haren uit zijn bast en pikte op zijn kop. Daar had hij niet terug".

Alle Kauwen waren opeens allemaal te horen. Lachten ze?

Al strompelend naar het strand hoor en zie je van alles. Een Nachtegaal in het bosje naast Groot Hoogwaak en de tweede bij het oude zwembad. Eind april hoorde ik de Grasmus. Op het bankje bij het oude zwembad kon ik hem goed volgen. Hij maakte een cirkel. Tuin hoek Wantveld/Bosweg, museumbunker, oude zwembad en via de overzijde naar het Wantveld en terug. Een groepje Kneuen had dezelfde route maar meer kriskras. De Fitis

zong op plaatsen waar een Fitis hoort te zingen. In de zeereep zong de Graspieper. Het territorium was de reep bij villa Hoogwaeck, de strandafgang en bij de villa, die een nieuw gat dreigt te worden van Ronnie van de Putte.

Ik wees Loes op de typische manier van zingen van de Graspieper. Eerst omhoog vliegend en dan zacht zingend in een soort parachootje naar beneden.

Begin mei hoorde ik vanaf het balkon overal Merels zingen en af en toe een Zanglijster. Vanuit Duinpark liet de Zwartkop zich horen. Ergens in een tuin op het Wantveld zongen een Braamsluiper en een Winterkoning.

Op 22 mei 2008 hoorde ik een Sprinkhaanzanger zingen in een bosje op de hoek van het rijwielpad en verbindingsweg Bosweg/Wantveld. Loes vond het wel een mooie zang, maar ze hoorde het rateltje soms wel en soms niet.

“Kijk”, zei ik. “In de top van die struik daar tegenover ons zingt hij. Zie je hem zitten? Let op zijn koppie! Dat draait heen en weer. Met het kopje naar ons toe is het rateltje luid en duidelijk en draait hij zijn kopje wat om dan is hij bijna niet meer te horen. Het is ook heel erg moeilijk om precies te bepalen waar hij zingt. Het geluid kan overal vandaan komen. Hij komt niet algemeen voor dus de precieze plek steekt niet op honderd meter. Daar ergens zit een Sprinkhaanzanger”.

Langzaam begon Loes de verschillende zangers uit elkaar te houden. Pietiepu... piettiepu... Wat is dat?

“Koolmees”, zei ik met een onderdrukte zucht. Dat was misschien de honderdste keer dat ik zei: “Koolmees”!.

De zang van de Nachtegaal kent ze nu wel maar de bijgeluiden geeft problemen.

“Wat is dat voor een vogel?”

“Nachtegaal”.

“Je bent gek. Die zingt anders. De zang van de Nachtegaal ken ik nu wel”.

“Dat is een startende Nachtegaal”. Sorry, maar ik werd niet voor vol aangezien. Dat las ik van haar gezicht.

“Wacht nu even!”, zei ik sussend.

Daar was de echte zang. Voluit! Zo hoort een Nachtegaal te zingen. Loes lachte me uit. “Een Nachtegaal met startproblemen. Nou ja”.

Als je niet snel kunt lopen en vaak onderweg moet rusten, ga je meer letten op wat om je heen groeit en bloeit. Bij de oversteek van Wantveld naar de verbindingsweg naar de Bosweg had kennelijk iemand in de tuin van Groot Hoogwaak een

zaadmengsel gestrooid. Ik kwam daar o.a. tegen: Grijskruid, Gele ganzenbloem, veel Bezemkruid, Stalkaars, prachtige pollen Slangenkruid en een enkel plekje Rood guichelheil.

In de tuin van een villa op de hoek van de Bosweg een prachtige plek Cipreswolfsmelk (indertijd aangeplant?). In dezelfde tuin een paar mooie pollen Blauwe bremraap en Walstrobremraap. Voor de Blauwe bremraap is de Bosweg een bekende groeiplaats. Tot echt mooi bloeien kwamen ze niet en tijdens een korte hittegolf verdroogden ze.

Verrassend was te zien dat in de ‘nieuwe’ zeereep tussen de op rijen geplante Helm massaal Zeeraket op kwam. Niet alleen bloeiende planten maar ook kiemplanten.

Zeeraket foto: Jelle van Dijk.

Ik heb toch wel met veel plezier, al strompelend naar strand, veel gezien.

Als je moe bent en bij Playa Bianca neerstrijkt en Klaas Meeuwenoord of zijn vrouw Els vraagt: “Wat wil je drinken?”, dan is een koele Grimbergen Tripel een weldaad voor de geleverde inspanning. Af en toe een slokje en dan kijken naar de vele duikende sterns .boven zee. Dan vergeet je zelfs je protesterende spieren.

Loes en ik hebben 2007 als jaar afgeschreven. 2008 Is het jaar van herstel. De tenen zitten er nog steeds aan. Het lopen gaat stukken beter en de actieradius wordt groter. Of ik in 2009 gebruik kan maken van de speciale pas voor Gijs Kokkieshoek, die ik tijdens een nieuwjaarsbijeenkomst van de Vereniging heb gekregen, is nog heel onzeker.

Kan ik niet verder komen dan de stoeprand. Het zij zo. Ik houd u op de hoogte.